

Arrest

nr. 337 965 van 17 december 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van 27 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Op 7 september 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 september 2023 en 20 februari 2024 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 27 juni 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pashtounse origine te zijn. U bent geboren in het dorp Asad Khel, gelegen in het district Achin in de provincie Nangarhar. U woonde de laatste 13 à 14 maanden voor uw vertrek in het dorp Mir Kalay, gelegen in Khalikhel district in de provincie Nangarhar. U was landbouwer en uw drie broers werkten voor de voormalige overheid: K. werkte als commando voor het Afghan National Army (ANA), A. werkte als soldaat voor het ANA, en M. M. werkte voor de grenspolitie. Uw paternale oom was commandant bij het ANA.

Omwille van het werk van uw broers stuurde de taliban zo’n 13 à 14 maanden voor uw vertrek een dreigbrief naar uw vader waarin hij werd gevraagd om zijn zoons aan hen over te dragen. Uw familie gaf hier geen

gehoor aan. Enige tijd later raakte uw neefje I. in een ongeval terecht waarbij hij ernstig gewond raakte aan zijn hoofd. U bracht hem naar de dokter. Onderweg naar de dokter was u getuige van een droneaanval op leden van de taliban. Omdat u hiervan getuige was werd u nadien door hen beschuldigd van spionage. Daarna vroeg de taliban aan uw vader om u aan hen over te dragen omdat u had gespioneerd. U gaf uzelf niet over en stelde alles in het werk zodat de taliban u niet zouden kunnen pakken. Twintig dagen later kwamen de talibancommandanten A. en M. T. naar uw huis om naar u te informeren. Nadat ze van bij uw thuis kwamen werden ze in Makranay gebombardeerd. Beide commandanten kwamen om het leven in dit bombardement. Opnieuw was dit een bevestiging voor de taliban van hun vermoeden dat u een spion was.

Twee andere taliban commandanten G. S. en H. K. vroegen aan een andere dorpeling, S. S., die ook door de taliban gevisieerd werd, om samen met u naar een afgesproken plaats te komen. S. S. belde naar u om te vragen of u meekwam. U weigerde en uw dorpeling ging alleen. Toen hij daar aankwam werd hij gearresteerd en hij is sindsdien vermist. Na de verdwijning van uw dorpeling vertrok u uit het dorp.

Zo'n twee maanden na de eerste brief kreeg uw vader een tweede dreigbrief waarin u beschuldigd werd van spionage. Daarop beslisten uw vader en broers dat jullie moesten verhuizen. U verbleef een tijdje bij een maternale oom in Canal, en vond na enkele dagen een huis voor de hele familie in het dorp Mir (district Ghanikhel). Jullie bleven daar tot aan de machtsovername. Op het moment van de machtsovername werd u gewaarschuwd door uw broers A. en M. M.. U moest het huis meteen verlaten en via Nimroz verliet u Afghanistan.

U verliet Afghanistan op 15 augustus 2021 en reisde via Iran naar Pakistan en reisde via Turkije waar u ongeveer een jaar heeft verbleven alvorens door te reizen via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België alwaar u aankwam op 6 september 2022 en een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de bevoegde asielinstanties op 7 september 2022.

Toen u in Turkije verbleef sprak u met uw vader en zei hij u dat de taliban naar u op zoek waren en daarbij het huis doorzochten. Hun commandant was de zoon van de Asti. Daarop zei uw vader dat u vanuit Turkije moest proberen te vertrekken zodat u niet gedeporteerd zou worden.

Uw broers A. en M. M. verblijven in Iran en Khanabad verblijft in Turkije.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara alsook die van uw vader en broers M. M., A. en K., twee dreigbrieven van de taliban gedateerd op 5/06/2020 en 3/08/2020, foto's van u samen met uw broer K., werkdocumenten van uw broer K., alsook foto's van zijn werkzaamheden bij het ANA, één certificaat en twee werkfoto's van uw broer M. M., werkdocumenten en één werkfoto van uw broer A., en werkdocumenten van uw paternale oom A. K., een foto van uw vader, dertien foto's van u samen met uw paternale neef, uw paternale oom A. K. en uw broer K., uw vader en uw neefjes, vier foto's van K. tijdens het werk, een foto van uw overleden maternale oom, tien foto's van uw huis in Asad Khel dat werd vernield door de taliban, twee foto's met een vriendin waar u de naam niet meer van kent, en vier foto's van uw broers M. M. en A. op een kippenkwekerij in Iran.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat uw drie broers voor de voormalige overheid hebben gewerkt en omdat u door de taliban beschuldigd werd van spionage (NPO, p.16-17). Het CGVS meent echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, omwille van volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent (Federale overheidsdienst Justitie, ref. [...], d.d. 13/09/2022). Dat u op [...]01/2006 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Aan de hand van dit onderzoek werd uw geboortedatum bijgesteld naar [...]01/2003. Hiermee geconfronteerd tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u niet akkoord te gaan met de leeftijdscorrectie (zie administratief dossier, verklaring DVZ, punt 4). Tijdens uw persoonlijk onderhoud zei u onmiddellijk toe dat u 18,5 jaar oud bent en dat u uw leeftijd heeft gekregen van uw moeder, maar dat de machine u een oudere leeftijd gaf (NPO I, p.4). Het feit dat u zich onterecht als minderjarige voordeed en nu nog steeds vasthoudt aan die (incorrecte) leeftijd, terwijl u werkelijk drie jaar ouder bent dan u beweert, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in niet geringe mate.

Daarnaast zijn de verklaringen die u aflegde omtrent uw problemen in Afghanistan echter niet overtuigend.

Voor zover u aanhaalt dat u een vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan omdat u door de taliban beschuldigd zou worden van spionage dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen hieromtrent niet kunnen overtuigen.

Eerst en vooral kan gesteld worden dat de feiten die u aanhaalde op het CGVS weinig complex en inhoudelijk beperkt waren. De taliban werd gebombardeerd door een drone wanneer u onderweg was naar de dokter (NPO I, p.16). Omdat u op het moment van de droneaanval in de buurt was werd u meteen beschuldigd van spionage. Wanneer de taliban 20 dagen later nog steeds naar u op zoek waren, werden twee talibancommandanten gedood in een bombardement waardoor u als spion bestempeld werd (NPO I, p.16).

Ten eerste kan het worden opgemerkt dat het zeer toevallig is dat de taliban werd aangevallen door een drone op het moment dat u in de buurt ervan naar de dokter ging. Aangezien u niet de enige persoon was die in de buurt passeerde – u verklaarde zelf dat u in een tractor sprong die voorbij kwam om uw reisweg naar de dokter verder te zetten (NPO I, p.22) – is het eerder vreemd dat u na deze aanval meteen beschuldigd werd van spionage. Het is wederom zeer toevallig dat de taliban twintig dagen later opnieuw gebombardeerd worden wanneer zij naar u op zoek zijn en dat er twee talibancommandanten bij deze aanval omkwamen. Hierdoor stelt het CGVS zich vragen bij de zéér toevallige samenloop van omstandigheden en de toevalligheid van uw betrokkenheid bij beide aanvallen op de taliban. Dit werpt een eerste twijfel op het door u beweerde asielrelaas.

Verder dient ook opgemerkt te worden dat u het eerste incident, waarbij u uw neef I. naar een dokter bracht en daarbij getuige was van een droneaanval op de taliban, hetgeen volgens uw verhaal bij het CGVS de initiële reden was voor de taliban om u te verdenken van spionage, totaal niet vermeld heeft bij DVZ. Geconfronteerd met deze belangrijke omissie, verklaart u dat u niet goed voorbereid was bij uw DVZ-interview, dat u enkel over de belangrijke elementen mocht praten, en dat u niet alles mocht zeggen (NPO I, p.22). Deze verklaring is echter niet in staat om het totaal niet vermelden van een belangrijk incident te verschonen. Indien u werkelijk vreest voor uw leven in uw land van herkomst en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag van u worden verwacht dat u van meet af aan alle elementen ter ondersteuning van uw asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die deel uitmaken van de kern van de reden/de directe aanleiding vormen van uw vertrek of vlucht uit uw land van herkomst. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnd door de verschillende tegenstrijdigheden in uw verklaringen over het moment waarop u de dreigbrieven ontving. Zo verklaarde u bij DVZ dat u ongeveer 13 à 14 maanden voor uw vertrek een eerste dreigbrief had gekregen en u iets meer dan een maand later een tweede dreigbrief zou hebben ontvangen (zie Administratief dossier, CGVS Vragenlijst). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud hield u nog vast aan deze tijdslijn (NPO I, p.16-17, 21-22), maar tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS opperde u plots dat u de eerste dreigbrief had gekregen twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (NPO II, p.16). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u dat u het niet precies kon plaatsen en dat het een tijdsinschatting was (NPO II, p.19). Daarnaast verklaarde u ook bij DVZ dat u een dreigbrief kreeg waarna uw vader u meteen naar M. K. stuurde. Pas nadat u in M. K. verbleef werden de twee talibancommandanten gedood in een bombardement en kreeg u een tweede dreigbrief (zie Administratief dossier, CGVS Vragenlijst). Aan het CGVS verklaarde u echter dat nadat u de eerste dreigbrief had ontvangen de twee aanvallen op de taliban gebeurde en u pas nadien naar M. K. werd gestuurd (NPO I, p.16-17, 21-23). Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden opperde u dat u bij DVZ niet goed was voorbereid en u enkel over belangrijke elementen mocht praten en maar weinig tijd kreeg (NPO I, p.21-22). Deze uitleg is uiteraard niet in staat om voornoemde tegenstrijdigheid op te heffen. Het is immers weinig aannemelijk dat u gebeurtenissen met een dergelijke

impact op uw leven niet juist weet te plaatsen in de tijd. Bovenstaande tegenstrijdigheden raken de kern van uw asielaanvraag, waardoor er nog weinig ernstig geloof kan gehecht worden aan deze gebeurtenissen.

Tot slot blijkt ook de inhoud van de tweede dreigbrief niet overeen te stemmen met uw verklaringen. De Taliban stuurde een eerste dreigbrief waarin ze uw vader vroegen om uw broers te laten stoppen met hun werk. Dit was een algemene dreigbrief, gericht aan de hele familie. Volgens uw verklaringen zou de Taliban daarna, na het versturen van de eerste dreigbrief, ergens in het voorjaar van 2020, uzelf zijn beginnen verdere van spionage nadat u tweemaal toevallig in de buurt was op een moment dat Talibanleden om het leven kwamen bij bombardementen. Daarom zouden ze, ongeveer twee maanden na het versturen van de eerste dreigbrief, een tweede dreigbrief hebben verstuurd waarin ze u persoonlijk viseerden. Bij lezing van de tweede dreigbrief blijkt echter dat de Taliban schrijft dat u op dat moment al drie jaar lang zou spioneren voor de ongelovigen (zie documenten). Gevraagd waarom ze in hun brief zouden zetten dat u al drie jaar lang spioneert (terwijl het eerste incident met I. waardoor u voor het eerst op hun radar zou zijn gekomen pas dateert van enkele weken geleden), antwoordt u dat dat "gewoon iets is wat ze geschreven hebben" (NPO II, p.18). Deze uitleg is allerm minst bevredigend. Bijgevolg slaagt u er niet in om de incoherentie tussen de inhoud van de dreigbrief en uw verhaal te verklaren, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw aanvraag.

Voor zover u aanhaalt dat u een vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan omwille van het profiel van uw drie broers dient opgemerkt te worden dat er enige vraagtekens gesteld kunnen worden bij de geloofwaardigheid van deze profielen. Zo is uw kennis over de jobs van uw drie broers eerder beperkt. U heeft wel enige statische, basiskennis zoals sinds wanneer uw broers hun jobs als uitvoerden, waar ze gestationeerd waren, en of ze al dan niet een bepaalde training hebben gevolgd. Echter, wanneer u meer diepgaande vragen gesteld worden, zoals vragen naar hun concrete taken of anekdotes en incidenten die ze zouden hebben meegemaakt tijdens hun carrière, blijft u het antwoord grotendeels schuldig. Gevraagd naar de taken van uw broer M. M. bij de grenspolitie, antwoordt u dat uw broer niet over zijn job sprak en u er ook nooit echt naar vroeg. U weet dat hij bij de grenspolitie werkte in een bataljon en taken kreeg van zijn commandant, maar meer informatie heeft u niet (NPO II, p.11). Ook over uw broer K. weet u niet wat hij precies deed, behalve dat hij ofwel naar gevechten ofwel naar controles ging (NPO II, p.11-12). Hij zou u alleen maar ooit over één concreet incident hebben verteld tijdens zijn werk, waarbij de echtgenoot van uw paternale nicht was omgekomen. Ten slotte, over A., weet u alleen wat u ook over K. weet, namelijk dat hij deelnam aan missies en ging vechten. Volgens u zouden hun taken niet zo verschillen omdat ze beide bij het ANA werkten. Gevraagd of A. net zoals K. een commando was, antwoordt u ontkennend, maar zegt u dat er niet veel verschil is tussen commando's en het ANA (NPO II, p.13). Bovenstaande beperkte verklaringen over de inhoud van uw broers hun jobs doen de wenkbrauwen fronsen. Hierbij kan opgemerkt worden dat alle drie uw broers jarenlang hun functies zouden hebben uitgevoerd en geregeld op vakantie kwamen naar huis. Er mag dan ook verwacht worden dat u zichzelf doorheen de jaren iets meer naar hun jobs heeft geïnformeerd.

U legt een veelheid aan bewijsstukken neer om de profielen van uw broers te staven. Echter legt u bizarre verklaringen af over de manier waarop u hun foto's en werkdocumenten zou hebben ontvangen. U verklaart dat u de documenten kreeg opgestuurd via Whatsapp van uw paternale neef in Afghanistan (NPO I, p.19). Gevraagd hoe uw neef aan die documenten komt, antwoordt u dat de gsm van uw broer thuis ligt. Gevraagd hoe dat komt, zegt u dat uw broer zijn gsm thuis liet omdat je geen gsm kan meenemen onderweg omdat de smokkelaar de gsm anders afneemt onderweg. Gevraagd hoe de gsm van uw broer thuis kon liggen terwijl u eerder verklaarde dat uw broers rechtstreeks vanuit hun werkplek uit Afghanistan vertrokken zijn (i.e. zonder eerst naar huis te gaan), geeft u een vreemde draai aan uw verklaringen en zegt u dat die specifieke gsm thuis lag omdat hij kapot was en uw broer hem daarom niet meenam naar het werk. Uw neef zou de kapotte gsm dan achteraf hersteld hebben en op die manier de foto's en documenten hebben kunnen bemachtigen. Bovenstaande uitleg klinkt vreemd en weinig aannemelijk. Het feit dat u niet coherent en duidelijk kunt aangeven op welke manier u alle bewijsstukken in verband met de jobs van uw broers heeft verkregen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Zelfs indien u het voordeel van de twijfel zou worden toegekend met betrekking tot de geloofwaardigheid van de profielen van uw broers, dan nog maakt u niet aannemelijk dat u omwille van hun profielen een persoonlijke vrees voor vervolging zou dienen te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_F

ocus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U verklaarde dat uw broers M. M., A. en K. het land hebben verlaten op de dag van de machtsovername. Sindsdien verblijven A. en M. M. in Iran en Khanabad zou onderweg zijn van Turkije naar Europa. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Ten eerste was u tegenstrijdig over uw vertrek uit Afghanistan en met wie u het land zou hebben verlaten. Tijdens uw registratie als NBMV verklaarde u dat u samen met K., A. en M. M. uit Afghanistan bent vertrokken toen de taliban de macht namen en dat jullie in Iran van elkaar gescheiden raakten (zie administratief dossier, NBMV fiche, p.4). Bij de DVZ verklaarde u dat u het land verlaten heeft vanuit M. K. maar maakte u evenwel geen vermelding meer van uw broers die samen met u het land zouden hebben verlaten (zie administratief dossier, vragenlijst CGVS). Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS vertelde u dat u Afghanistan alleen heeft verlaten op de dag van de machtsovername. M. M. en A. zouden samen naar Iran zijn gereisd en K. zou ook alleen het land hebben verlaten (NPO I, p.23). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden ontkende u dat u tijdens uw aanmelding zou gezegd hebben dat jullie samen uit Afghanistan zijn vertrokken en u van hen gescheiden raakte in Iran (NPO I, p.24). Het louter vasthouden aan één versie van de feiten is echter niet in staat om dergelijk flagrante tegenstrijdigheid op te heffen. Wanneer u tijdens uw tweede onderhoud nogmaals geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid verklaarde u echter dat u dit had gezegd omdat uw mentale en fysieke gezondheid niet goed was en u zich niet kon concentreren tijdens uw registratie en u snel naar een opvang wilde gaan (NPO II, p. 14). Deze verschuiving gaat echter niet op en ondermijnt bovendien de stelling dat u dit aanvankelijk niet zou verklaard hebben. Deze vaststelling werpt verdere twijfels over uw algemene geloofwaardigheid en ondermijnt in niet geringe mate uw verklaringen over de omstandigheden waaronder u en uw broers Afghanistan zouden hebben verlaten.

Uw verklaringen over de huidige situatie van uw drie broers M. M., A. en K. zijn evenmin geloofwaardig. Zo verklaarde u tijdens uw registratie over de verblijfplaatsen van uw drie broers dat zij op dat moment alle drie in Iran bevonden (zie administratief dossier, NBMV fiche, p.3). Bij de DVZ verklaarde u dan weer dat M. M. en A. nog in Iran waren en K. zich in Iran of Turkije bevond (zie administratief dossier, Verklaring DVZ, nr.18). Op het moment van uw eerste onderhoud bij het CGVS verbleef K. in Turkije omdat hij nog aan het reizen was (NPO I, p.9) en nadien zou hij van Turkije naar Servië gereisd zijn, maar wist u niet exact meer waar hij zich bevond (NPO II, p. 5). M. M. en A. bevonden zich nog steeds in Iran (NPO II, p.5). Er werd u veelvuldig gevraagd om foto's aan het CGVS te bezorgen die de verblijfplaatsen van uw broers bevestigen. Twee maanden na uw tweede persoonlijke onderhoud maakte u vier foto's over van uw broers M. M. en A. die zich in een grote kippenstal lijken te bevinden. Het is onmogelijk om uit deze foto op te maken of zij zich daadwerkelijk in Iran bevinden. Het is zeer opmerkelijk dat u geen foto kan voorleggen van uw beide broers op een publieke plaats waaruit duidelijk blijkt dat ze momenteel in Iran verblijven. Het feit dat u er niet in slaagt om deze bewijsstukken voor te leggen wekt het sterke vermoeden dat uw broers K., M. M. en A. zich op dit moment nog in Afghanistan bevinden, hetgeen uiteraard onverenigbaar is met de bewering dat zij het land ontvlucht zijn op de dag van de machtsovername omwille van hun profiel bij de ANSF.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw contacten met uw familie eerder vreemd en bijzonder incoherent. Zo antwoordde u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS op de vraag of u nog met iemand van uw familie sprak sinds uw aankomst in België aanvankelijk dat u contact had met uw ouders via uw paternale neef maar maakte u geen enkele melding van enig contact tussen u en uw broers (NPO I, p.9). Niet veel later verklaarde u echter dat u nog contact had met K. (NPO I, p.11). A. en M. M. zouden een gsm van iemand anders moeten gebruiken en daarom beperken ze hun contact tot K.. Zij hebben verder geen contact met u en uw ouders (NPO I, p.11). Maar tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u plots dat u 35 dagen voordien met A. had gesproken via de gsm van een vriend van hem.

A. zou uw gsm-nummer hebben bemachtigd via K. omdat u voorheen met hem in contact stond. (NPO II, p.5-6). Het was de eerste keer sinds uw vertrek dat u met hen sprak en het was ongeveer een week na uw eerste onderhoud op het CGVS. Geconfronteerd met het feit dat er meer dan 35 dagen tussen uw twee onderhouds zittingen zaten, zei u dan weer dat u onlangs voor het laatst met hen had gesproken. Daarenboven zouden ze ook in contact staan met uw familie in Afghanistan via uw neef (NPO II, p.6). Nog later vertelde u dan weer dat uw laatste contact met M. M. ongeveer 2 maanden na uw eerste onderhoud was maar u hem sindsdien niet meer heeft gesproken (NPO II, p.12). Deze incoherenties ondermijnen uw verklaringen in niet geringe mate en wekken de indruk dat u geen eerlijk zicht biedt op de contacten tussen u, uw broers en uw familieleden. Deze vaststelling versterkt het vermoeden dat uw broers zich momenteel nog in Afghanistan bevinden.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan en verklaarde meermaals dat de taliban u zocht omdat zij u beschuldigden van spionage. Het loutere feit dat u een familielid bent van vroegere leden

van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat zij zélf te maken hebben met daden van vervolging, is echter onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofdte aannemelijk te maken.

Dienaangaande beweerde u dat uw gezinsleden, waaronder uw vader en uw broer Z., nog in Afghanistan verblijven zonder dat zij enige noemenswaardige problemen ervaren en dat het goed gaat met hen (NPO II, p. 5). U maakte evenzeer geen melding van enige problemen die uw paternale neef, zoon van uw paternale oom A. K. die commandant was bij het leger, zou hebben ervaren (NPO I, p.12-13 en NPO II, p.5-6). Dit is toch eerder bevreemdend aangezien u aanhaalt dat de taliban u wel zou viseren omwille van het werk van uw broers en paternale oom, en we in dit geval toch een gelijkaardige vervolgingspatroon door de taliban zouden verwachten bij alle mannelijke familieleden. Ter verschoning zei u dat uw vader een oude man is (NPO II, p. 18) en uw broer Z. woonde bij uw paternale oom en zou daarom geen problemen gehad hebben (NPO II, p.18). U daarentegen had wel problemen met de taliban omdat zij u van spionage beschuldigden (NPO II, p.18). Daarenboven verklaarde u tevens dat de taliban u sinds uw vertrek nog twee à drie keer thuis zijn komen zoeken omdat zij u van spionage beschuldigden (NPO II, p. 18). Uw vader vertelde u dit en zei ook dat ze nadien niet meer zijn teruggekomen (NPO II, p.19). Het feit dat uw mannelijke familieleden zonder ernstige problemen in Afghanistan kunnen blijven wonen, bevestigt het vermoeden dat u geen individueel risico loopt op vervolging louter omwille van het profiel van uw broers en paternale oom.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. De taskara's van u en uw vader en broers vormen een begin van bewijs van uw identiteit, dewelke niet ter discussie staat. De foto's en werkdocumenten van uw drie broers en paternale oom, tonen louter hun werkzaamheden aan bij de ex-ANSF. Uw familiefoto's worden niet betwist. De foto van uw maternale oom kan niet worden geverifieerd, tevens kan deze foto niet bewijzen onder welke omstandigheden deze persoon om het leven is gekomen. De foto's van de vernielingen van uw huis in A. K. kunnen ook niet worden geverifieerd en vormen daarenboven geen enkel bewijs dat dit uw huis betreft. Met betrekking tot de brieven van de taliban die u voorlegt, kan gewezen worden op de objectieve landeninformatie (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) waaruit blijkt dat er een grote mate van corruptie en documentfraude heerst in uw land van herkomst, waardoor de bewijswaarde van deze stukken sterk gerelativeerd dient te worden. De twee foto's van uw broers M. M. en A. kunnen niet aantonen dat zij zich daadwerkelijk in Iran bevinden aangezien deze foto's in een gebouw werden genomen waarvan de locatie onmogelijk kan worden geverifieerd. Wat betreft de twee foto's van u met uw zogenaamde ex-vriendin kan niet worden geverifieerd wie hier met u op de foto staat en hoe jullie elkaar kenden op het moment dat deze foto's werden gemaakt. Hoe dan ook kunnen aan door een verzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover de stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Zelfs indien zou worden aangenomen dat uw broers en paternale oom daadwerkelijk voor de ex-ANSF hebben gewerkt, dan nog maakt u niet aannemelijk dat u hierdoor een persoonlijke vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge van de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn.

Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-02/EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm

(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie

en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien.

De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts

in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 18-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde zo'n vier jaar naar school ging en uw vader hielp als landbouwer (NPO I, p.6).

Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen waar u het heeft over incidenten met de taliban in de regio. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van bijna twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Wat betreft de door u beweerde relatie met uw ex-vriendin, waarvan u twee foto's neerlegt (NPO II, p.8-9) merkt het CGVS op dat uw verklaringen weinig geloofwaardig zijn waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden relatie met dit meisje. Zo herinnert u zich haar naam niet meer wanneer u daarom werd gevraagd en zei u dat u haar een andere naam gaf omdat haar naam te moeilijk was. U kon niet vertellen vanwaar ze afkomstig was en antwoordde u dat u aannam dat ze van Afrika kwam

omwille van haar haarstijl, voordat u zei dat ze in Brussel woonde. Dit flagrante gebrek aan informatie over uw zogenaamde ex-vriendin is dan ook bijzonder vreemd. U opperde tevens dat jullie communicatie moeilijk verliep en Google Translate moesten gebruiken om met elkaar te praten. Bovendien zouden jullie elkaar maar drie of vier keer ontmoet hebben en hebben jullie nu geen contact meer (NPO II, p.8-9). Uw verklaringen over deze relatie zijn zodanig weinig doorleefd dat er geen serieus geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden relatie.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Beoordeling

2.1. Algemeen

De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2. Procedurele noden

Artikel 48/9, § 1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat uit de gegevens van de zaak niet blijkt dat verzoeker bijzondere procedurele noden heeft. Dit wordt door verzoeker ook niet betwist.

2.3. Aanvullende stukken

2.3.1. Op 26 november 2025 maakt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 4 november 2022;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*”, december 2023;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*”, mei 2024;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;
- UNAMA “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023;
- COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de Taliban*”, 14 december 2023;
- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*”, 2 februari 2024;
- EUAA “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024;
- SEM “*Focus Afghanistan – Return from abroad*”, februari 2025.

In de COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023 wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in de voetnoot.

2.3.2. Ter terechtzitting op 3 december 2025 legt verzoeker een aanvullende nota neer, waarin hij aan de hand van een aantal rapporten wijst op de actuele situatie in Afghanistan, de integratie van verzoeker in België en de situatie van teruggekeerde Afghanen. Hij voegt ook enkele nieuwe stukken toe, met name: een attest van het Rode Kruis, een getuigenis van zijn werkgever, enkele foto's, een aantal medische documenten, en een aantal documenten van een verzekeringsmaatschappij over verzoekers arbeidsongeval.

2.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

2.4.1. Verzoeker verklaart door de taliban te worden vervolgd door de taliban omdat zijn drie broers voor de voormalige overheid werkten en omdat hij door de taliban beschuldigd werd van spionage. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

Wat betreft het persoonlijk onderhoud dient opgemerkt dat de *protection officer* bij aanvang van het onderhoud heeft gevraagd of de verzoeker de tolk begrijpt en heeft verduidelijkt dat eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) gemeld moeten worden (notities van het persoonlijk onderhoud van 26 september 2023 (verder “NPO1”), p. 1 en 2); notities van het persoonlijk onderhoud van 20 februari 2024 (verder “NPO2”), p. 1 en 2). Verzoeker bevestigde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij de tolk goed begreep (NPO1, p. 2; NPO2, p. 2). Verzoeker heeft aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS aangegeven dat hij alle redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming heeft kunnen geven en dat hij de tolk begrepen heeft (NPO1, p. 24; NPO2, p. 19-20). Er blijkt niet dat er zich vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud, of dat deze de impact zouden hebben gehad op verzoekers verklaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan die het verloop van het onderhoud zouden hebben beïnvloed. Gelet op wat voorafgaat kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de overlevering van de verklaringen op betrouwbare wijze is verlopen. Aldus kan worden vastgesteld dat de informatie en verklaringen verkregen tijdens het procedureverloop voor de DVZ evenals in het kader van verzoekers onderhoud op het CGVS betrouwbaar zijn en in aanmerking kunnen worden genomen voor wat betreft de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

2.4.2. Blijkens de motivering in bestreden beslissing hecht verweerder geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De belangrijkste elementen van deze motivering zijn de volgende:

- Verzoekers beweerde geboortedatum is niet geloofwaardig. De dienst Voogdij stelde vast dat hij ouder dan 18 jaar is (Federale overheidsdienst Justitie, ref. [...], d.d. 13/09/2022). Medisch onderzoek corrigeerde zijn geboortedatum naar [...]01/2003. Hoewel hij hiermee werd geconfronteerd, bleef hij vasthouden aan [...]01/2006 en verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij 18,5 jaar oud is (NPO 1, p. 4). Het feit dat hij zich als minderjarige voordeed en nog steeds een onjuiste leeftijd claimt, ondermijnt zijn geloofwaardigheid aanzienlijk.

- Verzoeker kan niet overtuigen waar hij aanhaalt dat hij vervolging vreest omdat hij door de taliban beschuldigd zou worden van spionage:

- De feiten die hij aanhaalde bij het CGVS waren weinig complex en inhoudelijk beperkt. Hij verklaarde dat de taliban door een drone werden gebombardeerd terwijl hij onderweg was naar de dokter (NPO 1, p. 16). Omdat hij in de buurt was tijdens de aanval, werd hij beschuldigd van spionage. Toen de taliban 20 dagen later nog naar hem zochten, werden twee talibancommandanten gedood in een bombardement, waarna hij opnieuw als spion werd bestempeld (NPO 1, p. 16).
- Het is zeer toevallig dat de taliban door een drone werden aangevallen op het moment dat verzoeker onderweg was naar de dokter (NPO 1, p. 22). Aangezien hij niet de enige was die in de buurt passeerde – hij verklaarde zelf dat hij in een tractor sprong om zijn reis verder te zetten – is het vreemd dat hij meteen werd beschuldigd van spionage.

Even toevallig is dat de taliban twintig dagen later opnieuw gebombardeerd werden terwijl zij naar hem op zoek waren, waarbij twee commandanten omkwamen.

- Hij vermeldde het eerste incident, waarbij hij zijn neef I. naar een dokter bracht en getuige was van een droneaanval op de taliban – volgens zijn verhaal de initiële reden waarom hij van spionage werd verdacht – totaal niet bij de DVZ. Geconfronteerd met deze ommissie verklaarde hij dat hij niet goed voorbereid was en enkel over belangrijke elementen mocht praten (NPO 1, p. 22). Deze uitleg verklaart echter niet waarom een kernincident werd verzwegen. Van iemand die bescherming vraagt, mag worden verwacht dat hij vanaf het begin alle relevante elementen correct en volledig aanbrengt.
- Zijn relaas wordt verder ondermijnd door tegenstrijdigheden over het moment waarop hij dreigbrieven ontving. Bij de DVZ verklaarde hij dat de eerste brief 13 à 14 maanden voor zijn vertrek kwam en de tweede iets meer dan een maand later (zie Vragenlijst CGVS). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud hield hij deze tijdslijn aan (NPO 1, p. 16-17, 21-22), maar tijdens het tweede onderhoud stelde hij plots dat de eerste brief twee jaar voor zijn vertrek kwam (NPO 2, p. 16). Geconfronteerd hiermee zei hij dat het slechts een inschatting was (NPO 2, p. 19). Daarnaast gaf hij bij de DVZ aan dat hij na de eerste brief meteen naar M. K. ging en pas daarna de tweede brief kreeg, terwijl hij bij NPO verklaarde dat de aanvallen op de taliban eerst plaatsvonden en hij daarna verhuisde (NPO 1, p. 16-17, 21-23). Zijn uitleg dat hij niet goed voorbereid was en weinig tijd kreeg (NPO 1, p. 21-22) verklaart deze tegenstrijdigheden niet. Het is weinig aannemelijk dat hij zulke cruciale gebeurtenissen niet correct kan plaatsen, waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig wordt aangetast.
- De inhoud van de tweede dreigbrief stemt niet overeen met verzoekers verklaringen. Volgens hem begon de taliban hem pas na twee bombardementen in 2020 van spionage te verdenken, waarna een tweede dreigbrief volgde. In die brief staat echter dat hij al drie jaar voor de ongelovigen spioneerde. Gevraagd waarom dit erin staat, antwoordde hij dat het *“gewoon iets is wat ze geschreven hebben”* (NPO 2, p. 18). Deze uitleg is niet bevredigend en verklaart de incoherentie tussen de brief en zijn verhaal niet, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnt.

- Zijn beroep op het profiel van zijn drie broers als reden voor vrees bij terugkeer roept vragen op. Zijn kennis over hun jobs is beperkt: hij weet enkel basisinformatie zoals sinds wanneer ze werkten, waar ze gestationeerd waren en of ze training volgden. Bij diepere vragen over hun taken of incidenten bleef hij het antwoord schuldig. Over M. M. bij de grenspolitie zei hij dat zijn broer niet over zijn werk sprak en hij er nooit naar vroeg (NPO 2, p. 11). Over K. weet hij enkel dat hij naar gevechten of controles ging en hij zou verzoeker ooit slechts één incident verteld hebben (NPO 2, p. 11-12). Over A. weet hij alleen dat hij deelnam aan missies, net als K., maar hij ontkende dat hij commando was, alhoewel er niet veel verschil zou zijn tussen commando's en het ANA (NPO 2, p. 13). Gezien hun jarenlange uitvoering van hun functies en regelmatige bezoeken mag verwacht worden dat hij zich meer over hun jobs had geïnformeerd.

- Hij legde veel bewijsstukken neer om de profielen van zijn broers te staven, maar gaf vreemde verklaringen over hoe hij hun foto's en werkdocumenten ontving. Hij zei dat hij deze via WhatsApp kreeg van zijn paternale neef (NPO 1, p. 19). Gevraagd hoe zijn neef aan de documenten kwam, antwoordde hij dat de gsm van zijn broer thuis lag omdat die kapot was en niet werd meegenomen naar het werk. Zijn neef zou de gsm later hebben hersteld en zo de documenten bemachtigd. Deze uitleg klinkt weinig aannemelijk en het feit dat hij niet duidelijk kan aangeven hoe hij alle bewijsstukken verkreeg, ondermijnt hun geloofwaardigheid.

- Zelfs indien het voordeel van de twijfel wordt gegeven over de geloofwaardigheid van de profielen van zijn broers, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij hierdoor een persoonlijke vrees voor vervolging zou moeten koesteren bij terugkeer naar Afghanistan. Uit beschikbare EUAA-rapporten blijkt dat voormalige ANSF-leden risico lopen op vergeldingsacties. Hij verklaarde dat zijn broers M. M., A. en K. het land verlieten op de dag van de machtsovername en sindsdien in Iran of onderweg naar Europa verblijven. Aan deze verklaringen kan echter geen geloof worden gehecht:

- Hij was tegenstrijdig over zijn vertrek uit Afghanistan en met wie hij het land verliet. Bij zijn registratie als NBMV verklaarde hij dat hij samen met K., A. en M. M. vertrok en dat zij in Iran van elkaar scheidden (zie administratief dossier, NBMV fiche, p. 4). Bij DVZ zei hij dat hij uit M. K. vertrok zonder melding van zijn broers (zie administratief dossier, vragenlijst NPO). Tijdens de persoonlijke onderhouds verklaarde hij dat hij alleen vertrok, terwijl M. M. en A. samen naar Iran gingen en K. apart vertrok (NPO 1, p. 23). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden ontkende hij zijn eerdere verklaring en gaf later als reden dat hij zich niet kon concentreren tijdens de registratie (NPO 2, p. 14). Deze uitleg is niet overtuigend en ondermijnt zijn geloofwaardigheid over de omstandigheden van hun vertrek.
- Zijn verklaringen over de huidige situatie van zijn drie broers zijn niet geloofwaardig. Bij zijn registratie zei hij dat alle drie in Iran waren (NBMV fiche, p. 3). Bij de DVZ verklaarde hij dat M. M. en A. nog in Iran waren en K. in Iran of Turkije (zie Verklaring DVZ, nr. 18). Tijdens het eerste

onderhoud zei hij dat K. in Turkije was en later naar Servië reisde, maar wist niet waar hij nu is (NPO 1, p. 9; NPO 2, p. 5). M. M. en A. zouden nog in Iran zijn (NPO 2, p. 5). Twee maanden na het tweede onderhoud bezorgde hij vier foto's van M. M. en A. in een kippenstal, zonder bewijs dat ze in Iran zijn. Het ontbreken van duidelijke foto's en bewijsstukken wekt het vermoeden dat zijn broers nog in Afghanistan zijn, wat strijdig is met zijn bewering dat zij het land op de dag van de machtsovername verlieten;

- Zijn verklaringen over contacten met zijn familie zijn incoherent. Tijdens het eerste onderhoud zei hij enkel contact te hebben met zijn ouders via een neef en geen contact met zijn broers (NPO 1, p. 9), maar later verklaarde hij dat hij contact had met K. (NPO 1, p. 11). A. en M. M. zouden enkel via K. communiceren. Tijdens het tweede onderhoud zei hij plots dat hij 35 dagen eerder met A. sprak via de gsm van een vriend (NPO 2, p. 5-6), terwijl er meer dan 35 dagen tussen beide onderhouds zaten. Later verklaarde hij dat zijn laatste contact met M. M. twee maanden na het eerste onderhoud was (NPO 2, p. 12). Deze tegenstrijdigheden wekken de indruk dat hij geen eerlijk beeld geeft van de contacten met zijn familie en versterken het vermoeden dat zijn broers nog in Afghanistan zijn.
 - Zijn beroep op het profiel van zijn broers als reden voor vrees bij terugkeer is onvoldoende. Familieleden van ANSF-leden kunnen in bepaalde gevallen vervolging ondervinden, maar hij noemt geen dergelijke omstandigheden en verklaarde herhaaldelijk dat de taliban hem zochten wegens vermeende spionage. Het loutere feit dat hij familie is van voormalige ANSF-leden, zonder aannemelijk bewijs dat zij zelf vervolgd worden, volstaat niet om een nood aan bescherming aan te tonen.
 - Hij beweerde dat zijn gezinsleden, waaronder zijn vader en zijn broer Z., nog in Afghanistan verblijven zonder noemenswaardige problemen en dat het goed gaat met hen (NPO 2, p. 5). Hij maakte evenmin melding van problemen die zijn paternale neef, zoon van zijn paternale oom A. K. die commandant was bij het leger, zou hebben ervaren (NPO 1, p.12-13 en NPO 2, p.5-6). Dit is bevreemdend aangezien de taliban hem wel zou viseren omwille van het werk van zijn broers en paternale oom, en men in dat geval een gelijkaardig vervolgingspatroon door de taliban zou verwachten bij alle mannelijke familieleden. Ter verschoning zei hij dat zijn vader een oude man is (NPO 2, p. 18) en zijn broer Z. woonde bij zijn paternale oom en zou daarom geen problemen gehad hebben (NPO 2, p. 18). Hij daarentegen had wel problemen met de taliban omdat zij hem van spionage beschuldigden (NPO 2, p. 18). Daarenboven verklaarde hij dat de taliban hem sinds zijn vertrek nog twee à drie keer thuis zijn komen zoeken omdat zij hem van spionage beschuldigden (NPO 2, p. 18). Zijn vader vertelde hem dit en zei ook dat ze nadien niet meer zijn teruggekomen (NPO 2, p. 19). Het feit dat zijn mannelijke familieleden zonder ernstige problemen in Afghanistan kunnen blijven wonen, bevestigt het vermoeden dat hij geen individueel risico loopt op vervolging louter omwille van het profiel van zijn broers en paternale oom.
- De door hem ingediende documenten weerleggen de vaststellingen niet:
- Taskara's bevestigen enkel zijn identiteit, die niet ter discussie staat;
 - Foto's en werkdocumenten van zijn broers en paternale oom tonen enkel hun werkzaamheden aan bij de ex-ANSF;
 - De foto van zijn maternale oom kan niet worden geverifieerd, en kan niet bewijzen onder welke omstandigheden deze persoon om het leven is gekomen;
 - De foto's van de vernielingen van zijn huis in Asad Khel kunnen niet worden geverifieerd en vormen geen enkel bewijs dat dit zijn huis betreft;
 - Brieven van de taliban hebben beperkte bewijswaarde gezien de hoge mate van corruptie en documentfraude (COI Focus *Afghanistan: Corruptie en documentenfraude* van 14 januari 2021);
 - De twee foto's van zijn broers M. M. en A. kunnen niet aantonen dat zij zich daadwerkelijk in Iran bevinden aangezien deze foto's in een gebouw werden genomen waarvan de locatie onmogelijk kan worden geverifieerd;
 - Van de twee foto's van hem met zijn zogenaamde ex-vriendin kan niet worden geverifieerd wie hierop met hem op de foto staat en hoe zij elkaar kenden op het moment van deze foto's;
 - Aan door een verzoeker bijgebrachte documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover de stukken gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Zelfs indien zou worden aangenomen dat zijn broers en paternale oom daadwerkelijk voor de ex-ANSF hebben gewerkt, dan nog maakt hij niet aannemelijk dat hij hierdoor een persoonlijke vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

2.4.3. Verzoeker is het er niet mee eens dat hem een bedrieglijke intentie wordt verweten omdat hij zich blijft baseren op de leeftijd die hem door zijn moeder zou zijn gegeven. Hij wijst erop dat Afghanen zich voor het overgrote deel baseren op de taskara, die jaren na de eigenlijke geboortedatum wordt opgesteld op grond van een verklaring die moeilijk objectief na te trekken valt. Daarnaast zou een verschil van een tweetal jaar

ten opzichte van een wetenschappelijk bepaalde (en ook niet 100% waarachtige) leeftijd geenszins kunnen duiden op een gebrek aan geloofwaardigheid, laat staan een intentionele wil om te bedriegen.

De Raad merkt op dat verzoeker het verzoek om internationale bescherming indiende op 7 september 2022. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij aankomst in België had opgegeven dat hij geboren was op [...] januari 2006 (fiche NBMV, p. 1) en dus op 7 september 2022 16 jaar en 8 maanden oud was. Het medische leeftijdsonderzoek werd gevoerd op 13 september 2022, waarbij verzoekers leeftijd werd vastgesteld op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. De Raad merkt op dat het resultaat van het leeftijdsonderzoek een verschil uitmaakt van bijna drie tot zeven jaar ten opzichte van de door verzoeker opgegeven leeftijd. Dit is een aanzienlijk verschil.

Tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hield verzoeker vol dat hij nog minderjarig was, terwijl hij er reeds van op de hoogte was dat uit het medisch onderzoek bleek dat hij minstens ongeveer 19 jaar oud, en dus meerderjarig, zou zijn (Verklaring DVZ, punt 4). Ook tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 26 september 2023 zei verzoeker onmiddellijk dat hij 18,5 jaar oud was, maar dat de machine hem een oudere leeftijd gaf (NPO1, p. 4).

Dat verzoeker tijdens de asielprocedure bleef vasthouden aan zijn minderjarigheid op basis van de leeftijd die zijn moeder hem zou hebben gegeven, terwijl hij reeds wist dat op objectieve basis was komen vast te staan dat hij ongeveer 21,5 jaar oud was, duidt wel degelijk op een doelbewuste poging om de Belgische asielinstanties te misleiden.

Waar verweerder zich in de bestreden beslissing vragen stelt bij de zéér toevallige samenloop van omstandigheden en de toevalligheid van verzoekers betrokkenheid bij beide aanvallen op de taliban, betoogt verzoeker dat de taliban het omwille van de functies van zijn broers bij de overheid gemunt hadden op zijn familie en dat het dan ook te begrijpen is dat de taliban met recht en rede argwaan konden koesteren ten aanzien van hem.

Dat een familielid van overheidsmedewerkers sneller verdacht zou worden van spionage door de taliban kan aangenomen worden. Dit neemt niet weg dat verweerder terecht opmerkt dat het zéér moeilijk te geloven is dat verzoeker toevallig betrokken zou zijn geweest bij twee aanslagen op de taliban.

Verzoeker stelt dat het feit dat hij één en ander niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen voldoende reden is voor ongeloofwaardigheid. Hij wijt dit daarentegen aan de complexiteit van de realiteit en de onmogelijkheid om die volledig in een relaas te kunnen vatten.

Deze uitleg kan geen aannemelijke verklaring vormen waarom verzoeker het incident waarbij hij zijn neef naar een dochter bracht en daarbij getuige was van een droneaanval op de taliban totaal niet vermeld heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij vermeldde dit incident noch wanneer hem gevraagd werd naar een kort overzicht van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), noch wanneer gepolst werd naar andere problemen met zijn autoriteiten, medeburgers of problemen van algemene aard naast de door hem reeds aangehaalde problemen (Vragenlijst CGVS, vraag 7).

Dit incident zou volgens verzoeker latere verklaringen bij het CGVS nochtans de directe aanleiding hebben gevormd voor de taliban om verzoeker te verdenken van spionage (NPO1, p. 16) en dus een kernelement van zijn relaas uitmaken. Het is ongeloofwaardig dat verzoeker een dusdanig essentieel element van zijn relaas zou vergeten te vermelden, en dat dit verklaard zou kunnen worden door *“de complexiteit van de realiteit en de onmogelijkheid om die volledig in een relaas te vatten”*.

Verzoeker betoogt dat het vanzelfsprekend is dat hij, die bij zijn vertrek uit Afghanistan hoogstens 18 jaar oud was, en wellicht iets jonger, kennis, laat staan interesse zou gehad hebben inzake de inhoudelijke invulling van de jobs van zijn aanzienlijk oudere broers bij de overheid. Ook zouden zijn broers zich volgens verzoeker uiteraard onthouden hebben van het delen van deze gevoelige informatie met hun *“kleine”* broer.

Nazicht van het administratief dossier bevestigt dat verzoeker een zeer beperkte kennis heeft over de inhoud van de jobs van zijn drie broers, wat nochtans aan de oorzaak zou hebben gelegen van zijn problemen met de taliban. Verzoekers leeftijd vormt in dezen geen afdoende verklaring, nu mag verwacht worden dat verzoeker, die volgens het leeftijdsonderzoek ongeveer 18 jaar oud was ten tijde van zijn vertrek, de nodige maturiteit bezat om interesse te hebben in het werk van zijn broers en daarover door zijn broers te worden geïnformeerd. Waar kan worden aangenomen dat zijn broers geen gevoelige informatie zouden hebben gedeeld, zoals de inhoud van concrete operaties of de identiteit van daarbij betrokken personen, is het hoegenaamd niet aannemelijk dat zij nooit in meer detail zouden hebben verteld over hun dagelijkse taken.

Bovendien mag ook van een jonge kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, zoals *in*

casu de jobs van zijn broers. Verzoeker toont niet aan dat het voor hem niet mogelijk was om zich hierover desnoods na zijn vertrek terdege te informeren bij zijn ouders, met wie hij tot op heden contact heeft (NPO1, p. 8 en 9). Bovendien verklaarde verzoeker dat hij tussen het eerste en tweede persoonlijk onderhoud nog met zijn broer A. heeft gebeld via de WhatsApp van een vriend (NPO2, p. 5-6), en dat ook zijn familie nog in contact is met M. M. en A. (NPO2, p. 6). Verzoeker zou dus ook tijdens de asielprocedure nog in de mogelijkheid zijn geweest om zich terdege te informeren over het werk van zijn broers, wat hij nagelaten heeft. Dit vormt een zware aantasting van zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker betoogt dat het een bekrompen redenering is dat hij op één of andere manier en langs een aantal omwegen die hij klaarblijkelijk niet éénduidig genoeg wist na te vertellen aan de bewijsstukken is geraakt, aangezien hij niet helemaal precies weet hoe zijn familie met die “*supports*” is omgesprongen en uiteindelijk dat materiaal heeft gerecupereerd én zeker niet zou gedacht hebben dat dit een incidentie zou hebben op de geloofwaardigheid van zijn broers profiel.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij de CGVS verklaarde verzoeker over de neergelegde documenten van zijn broers dat hij deze ontving van zijn paternale neef via WhatsApp (NPO1, p. 19). Gevraagd hoe hij hieraan kwam, antwoordde hij dat de gsm van zijn broer thuis was (NPO1, p. 19). Op de vraag hoe dit kwam, antwoordde hij dat zijn broer zijn gsm thuis achterliet omdat de smokkelaar de gsm anders onderweg zou kunnen afnemen (NPO1, p. 19). Vervolgens geconfronteerd met de vraag hoe de gsm van zijn broer thuis kon zijn wanneer zijn broers volgens een eerdere verklaring van hun werkplek zouden zijn vertrokken, stelde verzoeker dat de gsm van zijn broer kapot was en dat zijn broer die gsm dus niet meenam naar zijn werk (NPO1, p. 19). Zijn neef zou de gsm hersteld hebben en de foto's en documenten naar verzoeker doorgestuurd hebben. De Raad volgt verweerder dat verzoekers verklaringen over de manier waarop hij de foto's en documenten van zijn broers ontving weinig overtuigend zijn. Dit draagt bij aan de algehele ongeloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker betoogt dat het gegeven dat de verblijfplaatsen van zijn broers veranderden in de loop van de procedure niet vreemd is en zeker geen indicatie is dat ze zonder problemen in Afghanistan zouden verblijven.

De Raad merkt op dat de wisselende verklaringen van verzoeker over de verblijfplaats van zijn broers slechts een eerste indicatie vormen dat verzoekers verklaringen over de huidige situatie van zijn broers niet waarachtig zijn. Daarnaast kan ook worden gewezen op het feit dat verzoeker geen foto's kon voorleggen van zijn broers op een herkenbare plaats in Iran, alhoewel hij herhaaldelijk hierom gevraagd werd (NPO2, p. 6, 9, 19). In plaats hiervan legde hij enkele foto's voor van zijn broers in een kippenstal waarvan de locatie niet kan worden geverifieerd.

Ook bij zijn aanvullende nota voegt hij geen foto's van zijn broers op een duidelijk herkenbare plaats in Iran. Dit doet vermoeden dat hij de gevraagde foto's niet kan voorleggen omdat zijn broers in werkelijkheid niet in Iran verblijven.

Verzoeker stelt dat het lichtzinnig is om te stellen dat hij “*louter als familielid*” geen gevaar loopt, temeer daar hij het land heeft verlaten en ook zijn drie broers gevlucht zijn. Hij wijst er verder op dat zijn broer Z. nog in Afghanistan verblijft omdat deze al jaren geleden afstand nam, en dat zijn vader best oud is en daardoor ook geen groot gevaar meer loopt.

Het kan inderdaad mogelijk zijn dat familieleden van voormalige medewerkers van de Afghaanse overheid te maken krijgen met vervolging. Het volstaat echter niet om louter familielid te zijn van een dergelijke persoon. Verzoeker dient een gegronde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen.

Gelet op terechte en pertinente overwegingen in de bestreden beslissing die gelet op bovenstaande bespreking niet weerlegd worden door verzoeker en waaruit blijkt dat verzoeker er niet slaagt aannemelijk te maken dat zijn broers zélf te maken hebben met daden van vervolging, maakt verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk omwille van het werk van zijn broers.

Verzoeker geeft aan het niet eens te zijn met de motivering over de voorgelegde bewijsstukken. Hij verwijt verweerder niet coherent op te treden en naar eigen goeddunken de documenten te triëren.

De Raad merkt op dat verzoeker zelf geen concrete gegevens aanbrengt waaruit het voorgehouden gebrek aan objectiviteit bij de beoordeling van de bewijsstukken zou blijken. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan dit evenmin worden afgeleid.

Verder laat verzoeker met zijn kritiek de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing aangaande de neergelegde documenten ongemoeid. Deze overwegingen zijn terecht en pertinent, zodat deze, bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer onverminderd overeind blijven en integraal overgenomen worden.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, maakt verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk omdat zijn drie broers voor de voormalige overheid werkten en omdat hij door de taliban beschuldigd werd van spionage.

Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4.4. Verzoeker voert een vrees voor vervolging aan omdat hij bij terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd. Op grond van de beschikbare informatie, komt de Raad tot de volgende beoordeling:

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden.

De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of*

individuals”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22).

Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1).

Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over

de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20).

Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders.

Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het “Immigration Department”, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de *de facto* regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews

door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie "*Islamitische Staat in de provincie Khorasan*" (ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto* autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97, 5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto* autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd.

Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*"

worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

In casu wijst verzoeker op zijn integratie in België en op de algemene situatie voor terugkeerders uit het westen. De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat het bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Verzoeker is een volwassen man geboren omstreeks 2003 en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Hij is praktiserend moslim en doet zijn gebeden 5 maal per dag (Verklaring DVZ, punt 9; NPO1, p. 4), en hij beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan waarmee hij contact onderhoudt (Verklaring DVZ, punten 13 en 17; NPO, p. 8-9). Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in 2021. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker ongeveer achttien jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat

er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Het feit dat hij meer dan drie jaar in België verblijft, dat hij een opleiding heeft gevolgd bij het Rode Kruis, dat hij gewerkt heeft, en dat hij naar de fitness gaat, betekent niet dat hij betekent dat hij om deze redenen zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Waar verzoeker twee foto's voorlegt van zichzelf met een vrouw, waarvan hij beweert dat dit zijn vriendin is, merkt de Raad op dat hij geen enkele informatie voorlegt met betrekking tot de identiteit van deze dame. Verzoeker verklaart zelf dat hij haar en afkomst niet kent, dat ze elkaar maar 3 à 4 keer gezien hebben in de periode van een maand (NPO1, p. 8 en 9), en dat ze ondertussen geen contact meer hebben. Op basis van deze informatie maakt verzoeker niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake was van een verboden relatie waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij veilig terugkeert naar Afghanistan.

Er blijkt niet dat er in hoofde van verzoeker sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

2.4.5. Gelet op hogerstaande motieven, bevestigt de Raad de overwegingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

2.5.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.
§ 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.5.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en

humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

2.5.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 - in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers - , de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden.

Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”). UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de “*Country Guidance Afghanistan*” van mei 2024.

2.5.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT